

BAZI GÜNLERİN SONU

Murat Çelik 1989 yılında Düzce’de doğdu. Üniversitede Türk Dili ve Edebiyatı öğrenimi gördü. *Habis*, *Sompla Ka*, *Evde Yoktum* ve *Öykülem* dergilerini yayına hazırladı. *Cumhuriyet* gazetesinde düzeltmen, Everest Yayınları’nda editör ve yayın koordinatörü olarak çalıştı. İstanbul’da yaşıyor.

Kitapları: *İhtimal Cüce* (2013), *Taşra Bitki Örtüsü ve Parseller* (2015), *Planlı Yapılmadık* (2017), *Epey* (2018), *Eve Dönmeyen Hayvan* (2019, 2020 Yunus Nadi Öykü Ödülü), *Bir Şey Bitsin Bir Şey Başlamasa da Olur* (2021), *Kışın Herkes Dürüsttür* (2022).

MURAT ÇELİK

Bazı Günlerin Sonu

Roman

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 6453
Edebiyat - 1834

Bazı Günlerin Sonu / Murat Çelik

Kitap editörü: **Serenad Demirhan**
Düzeltili: **Sena Güler**

Kapak tasarımı: **Nahide Dikel**
Sayfa tasarımı: **Mehmet Ulusel**
Grafik uygulama: **Arzu Yaraş**

Baskı: Sena Ofset Ambalaj, Matbaacılık Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti.
Yakuplu Mah. 194. Sok. Blok No: 1 İç Kapı No: 465 Beylikdüzü / İstanbul
Telefon: (0 212) 613 38 46
Sertifika No: 45030

1. baskı: İstanbul, Eylül 2024
ISBN 978-975-08-6406-3

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2024
Sertifika No: 44719

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 Faks: (0 212) 293 07 23
<https://www.yapikrediyayinlari.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
facebook.com/yapikrediyayinlari
twitter.com/YKYHaber
instagram.com/yapikrediyayinlari

BAZI GÜNLERİN SONU

Köpeğin adını Birinci Tekil koyduktan sonra rahatladım,

yavaşladım, esnedim. Yalnızlığım tehdit ediliyordu onunca. Gittiğim her yere gelmek istiyordu. Evine bağladım zincirle fakat bu hoş olmadı. Göz göze duruşumuzda boynunu büktü, sessizliği canımı yakarken içine içine ağladığını biliyordum.

“Tamam,” dedim, “seni kurtlar yerse ben kaçarım.”

Ormana doğru yürümeye başladık. Sevincini dört ayağı taşıyamıyordu, kuyruğu da yardım etti. Bir sırta tırmandık, su deposuna yaklaştık. Bulutlar gazap renkli işaretler gönderiyordu o sırada. Aldırmamız için, umursamamız için evin çatısına daha kallavi, daha haşmetli bir gonca gül bırakmalıydılar.

“Birinci Tekil,” dedim. Adını öğrenmekte gecikmemişti ya da ben durunca o da durmak zorunda kaldı.

“Birinci Tekil, ben kötü bir insanım galiba,” dedim.

Kulakları gözlerine toparlandı, kuyruğunu indirdi. Şaşkınlığın yakıştırma töreni böyle arz edilebilirdi belki de bir üst makama.

“Yorulдум,” dedim. “İstenmeyen olmak beni bıktırıyor.”

Ossaat bir tüfek cınlattı ormanı, saçmalar sebepsiz yargılanmak üzere ağaçların gövdelerine tutsak düştü. Bir çöl kumundan tahliye edildi, bir açık denizde rekortmen bir yüzücü kendiyle yenişemedi, perdesizliğiyle meşhur bir evde orospunun teki yeni doğum yaptı ve kilisenin birinde halis bir mümin istavroz çıkarırken yakalandı ve öldürüldü.

Birinci Tekil’in beni dinlemediğini anladığımda sustum. Ona kızmak istedim lakin beceremedim. Müşkülpesent olmanın kötü yanlarından biri işte. Her zaman ret hakkındasın ve öfkeliisin sanırsın ama değil. Sakiniyet de pekâlâ ilhak edebilir.

“Kavlini çiğneme, çiğneme,” dedim.

Yüzüme baktı telaşla.

Onu buradan götürmemi istiyordu. Durmaktan, hareketsizlikten sıkılmış, bir felaketi kokluyordu sanki.

“Haklısın,” dedim. İkiiletmedim.

Tırmadığımız sırttan eve uzanan yol gözümde büyüdü. Toprağın kabarcık bıraktığı yeri gördüm. Ölü fay arada –geceleri bilhassa– uyanıyor, küçük titreşimlerle kendini hatırlatıyordu.

Cebimden altıpatları çıkarıp şöyle bir okşadım. Birinci Tekil’e gösterip “Ne dersin?” dedim.

Anlamadı, anlamasın.

“Şimdi ilkin senin ölmen gerekiyor benim elimden, ben benim elimden ölürüm. Becerebilecek olsaydın senin elinle ben ölmek isterdim hatta belki sen kendine sıkmazdın benden sonra. Yaşar giderdin... ama yok. İnsanlar kötü. Sevdikleri ölünce bile yaşıyorlar. Siz öyle misiniz? Bir yolunu bulup ölürsünüz değil mi?”

Altıpatları elime aldım, topu döndürdüm.

Beklemek otudur, ölür beklediğini.

Tetiği yumuşattım, tetiğe dokundum.

Saçma seslere karşılık vermem gerekiyordu.

Akşamüzerydi. Tulumlarını şöyle bir çırpmadan gelip kuruldular sundurmaya. Çay koydum önlerine, bir paket bisküvi açtım.

“İşin iş Nebi Bey,” dedi Ekrem, “buraların kralı sensin.”

“Ne krallığımız varmış?” dedim. “Yaşayıp gidiyoruz.”

Alapıtrak köyünde yeni inşaata başlamışlar geçen gün, onun beton işi varmış, bugün de kalıp sökmüşler.

“Bu sikik, işi kesim almış gibi çalışmasaydı yarın da yevmiyeyi doğrulturduk,” dedi Dıga Yaşar. Ekrem’i işaret etti.

Güldüler. Birbirlerine bakmadan, ayrı ayrı, her biri bir yana saçıla saçıla güldü.

“İki yüz kâğıttan aşağı çalışmam bundan kelli,” dedi Yusuf Cemal.

“Ulan götlek, girdin merdiven altına akşama kadar sivsiklendin. Usta mısın, sana ne diye versinler iki yüzlük?” dedi Ekrem.

“Ben anlamam, artık baştan konuşalım para işini,” dedi Yusuf Cemal. Kimse ondan yana olmadı, biraz ağırkanlıydı gerçekten. Ben de ne zaman bir iş versem tutup zamanı sündürüyor ya da işi yarım yamalak, şeyinin ucuyla yapıyordu.

Bisküvilerin kıturtısı kesilince sessizlik oldu. Sonra Sadettin çıkıp geldi, o sarışın tüyü bozuk sesiyle bağıra çağıra.

“Al işte Nebi Bey, sana getirdim,” dedi.

Kucağında iki-üç aylık bir köpek yavrusu vardı. Kangalmış. Bunun yanına bir de erkek bulursak anasını bellerlermiş ortalığın, iki baş.

“Geç Sadettin buyur,” dedim.

“Beğenmedin mi köpeği?” dedi Sadettin.

“Köpek güzel,” dedim, “keşke ayırmasaydın anasından.”

“Nebi Bey sen köpek istemedin mi?” dedi Sadettin, kırılmıştı fakat şimdi sesi kızgınlığa çalışıyordu.

“Köpekten bahsetmiştik...”

“Bahsettik mi? İstemedin yani...” dedi Sadettin.

Şaşırmıştım, diğerlerinin yardımı koşmasını, bu delibozuk çocuğa karşı benimle birlik olmasını bekliyordum. Ekrem’e döndüm göz ucuyla. Ayaklarını birleştirmiş, halının desenleriyle daha önce hiç karşılaşmamışçasına bakışıyor, sanki aşk yaşıyordu puşt. Kafasını dahi kaldırmadı.

“Şimdi sen köpek istedin, değil mi?” dedi tekrar Sadettin. Yüzüme bakmaya devam etti, yüzüme bakarken de öfkesini hiç sakınmadı.

Tatlıya bağlarım belki diye düşündüm.

“Gel, bir çay iç hele,” dedim

Gözlerini indirip köpeğin kafasını okşamaya başladı Sadettin. O da gri kulaklarıyla, kapkara burnuyla, ufacık ağzıyla, ağzının içindeki şekerpembe diliyle okşanmaktan aldığı hazı belli etti.

“Gel,” dedi Dıga Yaşar, “çay iç, kafan çalışsın.”

Sonunda birinin imdadına yetişmesine sevinmiştim. Yanlarına dönüp boşları tepsiye dizdim. Ekrem kafasını kaldırmıyordu, Yusuf Cemal şaşkın şaşkın suratıma bakıyordu. Dıga Yaşar malzemeleri çıkarmış sigara sarıyordu.

İçeri girip çayları tazeledim, bir bardak da Sadettin için koydum tepsiye. Dolaptan fındıkeziyesiyle iki parça lavaş kattım yanına. Biraz daha oyalansam sanki her şey kendiliğinden düzelecekti.

“Nebi Bey,” dedi arkamda bir ses. “Müsaitse ben bir lavaboya kadar girsem.” Ekrem’di, yüzü gözü alçaklardaydı gene.

“Tabii müsait, girebilirsin,” dedim.

Tepsiyi alıp yanlarına döndüm.

“Sigara fıs,” dedi Dıga Yaşar.

“Şunu şurda içmeseniz,” dedim, demiş bulundum.

“Bir şey olmaz Nebi Bey, bu organik,” dedi Dıga Yaşar. Lafın üzerine Yusuf Cemal zoraki bir kahkaha koyuverdi.

“Sadettin ay içmiyor musun?” dedim. Barış ilan etmek istiyordum.

Sadettin kpeğın kafasını okşamaya devam ediyordu. Gözlerini kaldırmadı, cevap vermedi.

O sırada Dıga Yaşar koluma dokundu, boş ver gibisinden bir el işareti aktı. Bu hareket biraz rahatlatmıştı beni. Bir şekilde Sadettin’i konuşmaya dahil etmem gerekiyor baskısından, gerginliğinden kurtulmuşum.

“Ee Cemal,” dedim. “Yeni horozlar dövüşü mü bari?”

Ben böyle deyince keyiflendi Yusuf Cemal. İyi bildiğiyerden açmışım tezgâhı fakat tam konuşacakken laf ağzında büyüdü de Dıga Yaşar’a savruldu.

“Boş ver horozu Nebi Bey,” dedi. “Geçen sana biri geldi, kadın. Kimdi o?”

“Anlamadım,” dedim. Kimi kastettiğini biliyordum, onların gördüğünü umursamamış gibi davranmam gerekiyordu.

“Ya şöyle saçları kısacık, kıvr kıvr bir kadındı. Siyah mantosu vardı üstünde,” dedi Dıga Yaşar.

“Röntgenini mi çektin lan karının,” dedi Yusuf Cemal; güldüler, iki ağz.

Öksürdüm o anda, ayıp oluyordu, daha da ayıp edeceklerdi.

“Onun arkadaşları filan vardır Nebi Bey, gelsinler, kuzu evi-relim. Rakı da açarız. Kuzu sevmezler piliç gömeriz tenekeyle.”

“Piliç, piliç yemez aslanım,” dedi Yusuf Cemal. Bu kez kakhahayı Dıga Yaşar patlattı.

Sadettin’e baktım o sıkıntıyla. “Gelsene Sadettin,” dedim tekrar.

“Sen şimdi köpek istemedin mi?” dedi Sadettin.

Aynı yerdeydi. Aklından zoru yoktu ama içerlemişti besbelli.

“Gel sen, konuşuruz,” dedim.

Ben böyle deyince gözlerime baktı Sadettin uzun uzun. Bu tutulma anını bir türlü geistiremedim.

“Neyi konuşacak ya!” dedi bu kez, tüyü bozuldu, sarardı, kızardı iyiden iyiye.

“Sakin ol Sadettin kardeşim,” dedim. Kardeşim deyince suspusluk büküldü, geri vites yapmışım onların kitabında. Halbuki alttan ahyordum, bir yanlış anlaşılmayı sulh içinde özmekti tek derdim.

“Siz hep böylesiniz,” dedi Sadettin hışımla.

“Biz kim oluyoruz,” dedim, “nasılmışım?”

“Tuzu kurular,” dedi Sadettin. “Sen benden köpek istedin. Şöyle bir köpek olsa dedin, bana yoldaş olsa. Evi de bekler hem. Çakır Osman gelmişti Tomarcı’dan patpatla. Köpeği üstümüze salıyordu. Osman’a şakayla dokunuyorduk, vuruyor gibi yapıyorduk da bizi parçalayacaktı nerdeyse it. Dedin ki beni de korur mu böyle bir köpek? Küçükten alırsak dedim. Anası süttten kesmeye yakın. Bağlarınız karanlığa, süt verip dayarız çiğ eti. Bir seneye azman olur. Sen bu işi biliyorsun Sadettin dedin. Tamam dedim ben de. Sana köpek bulurum. İşte buldum. Senin için çaldım getirdim. Şimdi diyon ki yok ben istemedim.”

“Çaldın mı?” dedim şaşkınlıkla.

“He,” dedi Sadettin, “çaldım.”

“Bu cins köpek Sadettin, sahibi düşer peşine.”

“Nebi Bey doğru söylüyor,” dedi Dıga Yaşar. “Git bırak aldığın yere.”

“O yer uzak,” dedi Sadettin. “Kimse aramaz onu buralarda, ovanın köpeği bu. Hem karanlığa gömemez, kimse bulamaz.”

“Ekrem nerde?” dedi Yusuf Cemal. Onu çoktan unutmuştuk.

“Tuvalete girmişti,” dedim.

“He öğleynin mancarı çok yedi, motoru bozdu herhalde,” dedi Dıga Yaşar.

Hep bir ağızdan sustuk, gözlerimizle de susmuştuk bu defa. Çaylar bitmişti. Sadettin çeşmenin tepesindeki ışığa bakarken köpek onun paçalarıyla oynuyor, Dıga Yaşar ile Yusuf Cemal birbirlerine saati gösteriyordu.

“Sen o işi düşün,” dedi Dıga Yaşar.

“Onlar bizim dengimiz değil,” dedim, demiş bulundum. Onları ayrı bir yere koydum, kendimi de onlardan olmayanlara kattım ki bu tekliften güven içinde sıyrılalım. Beni başkası bilmesinler, başkası olsam da kendilerinden, kendilerine yakın bilsinler.

“Niye,” dedi Dıga Yaşar. “Erkek erkektir, kadın kadın.”

“Öyle olmuyor işte,” dedim.

“Nasıl oluyor?” dedi Yusuf Cemal.

“Tuzu kurular... onların tuzu kuru,” dedi Sadettin. “Talihli doğmuşlar, okumuşlar ya, bizi beğenmezler. Ölürler, mezarlarını biz kazarız, toprağa biz indiririz analarını babalarını... Sağ taraflarına yatırırız, kibleye kazarız tabii mezarı. Kefen bağlarını çözeriz ölülerinin. Tahtalarını da gene hazır etmişizdir. Dizeriz üzerine ölüle-

rinin... Sonra o çukurdan çıkarız gbela. Toprak atarız üzerlerine. Bir kürek bile atmaz bunlar. Sevdiklerinin zerine bir karış toprak atmazlar, gya öyle severler... ama çukura biz indirir biz gömeriz sevdiklerini. Son kez dokunmazlar bile. Tiksinirler. Bunlar her işi parayla yaptırırlar.”

“Ağır ol bakalım Sadettin Efendi,” dedim. Sinirlenmiştim ilk kez. Alttan alma taraftarlığını terk etmiştim.

“Olmazsam n’olacak?” dedi Sadettin, diklendi iyice.

“şşşş!” diye araya girdi Dığa Yaşar. “Hadi biz gidelim artık.”

“Dur dur,” dedi Sadettin. “Mademki yanlış konuşuyorum doğrusunu söylesin Nebi Bey.”

“Senin dediğin insanlar var,” dedim, sakinlemiştim biraz.

“Ya sen... Sen onlardan değilsin di mi?” dedi Sadettin.

Bir şey söylemek pek mümkün olamayacaktı. İerlemiştim, konuşarak savuşturamayacaktım. Sınıftan, emekten, sömürüden bahsetmenin kitabı lafzından medet ummak boşunaydı.

“řu Ekrem salağı tuvalete mi düştü, git bir bak,” dedi Dığa Yaşar. Kafasıyla içeriye gösterdi Yusuf Cemal’a.

O içeri girdiği esnada Dığa Yaşar bana döndü.

“Sen bu köpeği al Nebi Bey,” dedi.

Sadettin’in söyledikleri dokunmuştu herhalde. Beni haksız bulmuştu yahut orta yolun bu olduğuna karar vermişti kendince.

“Almazsam n’olacak?” dedim, “Sadettin’in anlattıklarından benim köpek istediğim çıkmıyor ki.”

Bu son dediğim zerine Sadettin ayağa kalktı sakin sakin. Belinden altıpatlar bir tabanca çıkarıp koydu sundurmanın geniş, ona on korkuluğuna. şaşırmıştık. O da şaşırmamız için yapmıştı besbelli. Ardından tabancanın topunu döndürüp “Vururum o zaman köpeği,” dedi.

Dığa Yaşar payladı, “Sado bırak makinayı, hayvanın ne günahı var!”

“Hayvanın günahını da Nebi Bey çeksin,” dedi Sadettin.

“Dur,” dedim Sadettin’e, “sakın yapma!”

“Ne o,” dedi Sadettin, “tırstınız mı?”

O sırada Ekrem ve Yusuf Cemal, şaşkın şaşkın Sadettin’e, elindeki tabancaya bakıyordu.

“Köpeği almıyor, ben de vuracağım,” dedi Sadettin.

“Lan manyak mısın, adam mı vurulur köpek almıyor diye!” dedi Ekrem.